

Tankar på nyårsdagen

Nyårsdag. Det är tyst, ett gråmulet väder syns genom fönstret. Ingen dag, vad jag vet, är så tyst och fridfull som årets första dag. I ena hörnet står den barrande julgranen och till lunch åt vi upp sista biten av julskinkan. Trots friden kretsar tankarna kring det politiska läget, precis som våra diskussioner med våra vänner under nyårsnatten . Är Sverigedemokraterna fascister? Är främlingsfientlighet lika med rasism? Är att vägra prata med dem i riksdagen rätt strategi, trots att den inte verkar vara framgångsrik? Är det verkligen rätt taktik att håna, skrika och störa deras möten? Är rädslan för att det ska gå som i Tyskland på 30-talet, ändå det som får oss att upprepa historien? Är rädslan hos stora delar av befolkningen mot invandringen en kombination av att människor inte känner igen sig i landet på grund av alla flyktingar som kommit hit, i kombination med det stora systemsiftet? Att de ekonomiskt svaga grupperna ensamma har fått betala de "Nya Moderaternas" politik? Frågor som inte hör ihop har blivit sammankopplade.

En god vän i Karlstad *Mats Parner* fick Magganpriset i december som är ett yttrandefrihetspris. Han menar:

Att yttrandefriheten är allas – eller ingens. Det betyder att (t ex) förintelseförnekare men även Mussolini-, Hitler- och Stalin-vänner är fria att yttra sig, åtminstone så länge deras uttalanden inte överskrider den gräns som lagen sätter;

Lögnens frihet är sanningens förutsättning. Innebörden är att usla argument kan bemötas effektivt om och endast om de ges fritt spelrum och inte censureras;

Det är i första hand meningsmotståndarens yttrandefrihet man bör värna.

Bland våra vänner finns olika synpunkter på vad som är en klok strategi för att skapa en viktig motkraft mot fascismen. En sådan diskussion kanske kan börja med att definiera begreppen fascism/rasism. Det är alldeles för lätt att använda orden utan att ha dess korrekta innebörd klart för sig.

Det är lätt att bli dyster när man ser hur samhället ser ut idag, att segregationen ökar, att Sverigedemokraterna ökar, att den nya regeringen får fortsätta att administrera en borgerlig budget osv. Att höra alla politiska analyser av så kallade neutrala reportrar som ingalunda är neutrala. Sveriges television har genomgått en tydlig högersväng, som vill få oss väljare att tänka "rätt" genom att tolka det som sägs. Att se Annie Lööfs perfekta och leende ansikte som aldrig visar ett uns av tvivel eller en stakning i sin utantilläxa. Man blir dyster rent av dystopisk.

Men så händer det. Jag lyssnade på vinterpratarna i P1 [Sara Danius](#) och [Lars Lerin](#), mörkret skingrades, världen blev gripbar och kändes meningsfull, deras tonläge ödmjukt öppet och sårbart. Jordnära och högt flygande på samma gång. Sedan läste jag en artikel av Kajsa Ekis Ekman och ljuset återvände. Det finns så många kloka inspirerande människor att det finns hopp.

Claudette Skilving